

Ze současných průzkumů je patrné, že manželství jako rodinněprávní institut, požívá čím dál méně popularity na úkor jiných forem partnerského soužití. Dalo by se najít mnoho příčin, proč tomu tak je. Jedním ze základních faktorů bude dekatolizace manželství. Manželství jako základní prvek křesťanské společnosti přežilo až do minulého století³³. V druhé polovině dvacátého století, zejména vzhledem k silné individualizaci a materializaci lidských potřeb, přestalo být partnerské soužití v manželství atraktivní. Podíváme-li se na podobný vývoj v západních zemích tak shledáme, že Česká republika v devadesátých letech a prvních letech nového tisíciletí prochází obdobnou situací jako tyto státy v sedmdesátých a osmdesátých letech. České vládě se v posledních letech ani prostřednictvím znatelné preference manželství jako partnerského soužití (společné zdanění, novomanželské půjčky na bydlení) nepodařilo změnit tento trend. Otázkou do budoucna, tedy určitě je jak velkou roli v rodinné politice státu má podpora manželství zastávat. V dnešní společnosti, kde se považuje uzavření manželství do 25 let za nenormálnost takřka za hloupost, je patrné zboření zábrán na začátku devadesátých let. Ženy již přestávají být ekonomicky závislé na mužích a tak pohodlné partnerské soužití tzv. na psí knížku se dnes stává běžnou záležitostí. Ženská emancipace a větší seberealizace dává ženám daleko větší možnost rozhodnout o své vlastní rodině. Snižující se sňatečnost a odsouvání si pořízení prvního dítěte na vyšší věk se stalo průvodním jevem v České republice na začátku 21. století.